

O páté jsme stanuli na Beranově pasece. Hra začala. Hrál se takto:

Vůdce stál na skále uprostřed paseky na nejvyšším bodě. My pak jsme měli, skryti někde za keřem, pozorovat, co dělá, aniž bychom byli pozorováni. Kdo všechno viděl a nebyl spatřen - vyhrává. Na třetí zapísknutí počala nová hra. Všichni se počali se svých míst plazit ke skalce, kde stál vůdce. Vyhrál, kdo se neviděn připlazil nejbliž. Potom byla orientační cvičení.

Jaká je to slast tisknout úzce svoji hruď na matičku zemi, ozářenou letním sluncem a porostlou vonnou travou. Bylo to příjemné být laskán od své druhé matky - přírody. A nad námi se konečně zasmál azur.

Pozdě jsme přišli, pozdě večeřeli. Byly jen brambory. Každý dostal čtyři. Hube-ná večeře, ale my k tomu přikusovali vtípy a humor.

11. den

19. července 1916

Ráno bylo mlhavo a chladno. Nebe včera tak rozjasněné bylo dnes siným mořem ohromných šedých proudů a vírů. Jen chvílemi z prory zasvítilo slunce a zapadlo zase po chvíli do hlubin neprozařitelných.

Umyl jsem se po pás ve studené pramenné vodě a přichystal jsem se na cestu na Lipnici. Jel jsem pro své balíky a nakoupit. Zeptal jsem se na cestu a vyšel... Byl jsem sám. Prošel jsem řadu močálů a octl se venku z lesa v lukách. Cesta stoupala. Zahnul jsem a před zraky se mi objevily monumentální trosky hradu Lipnice.

Krajina byla zamklá jako po pohřbu. Na nebi roztrhané mraky draly se rychle kupředu. A rozhled kolem velkolepý. Snad za slunečního radostného světla nebyl by dojem tak veliký, neboť tato krajina je tragická.

Tyto močály - zadržované slzy, pomníky bývalé slávy - zříceniny hradu obklopené lesem, jenž jest zachmuřený a chladně se halí do mlhy, a rozervané nebe na mě působily neodolatelným dojmem.

Za tři čtvrtě hodiny jsem byl v Lipnici. Prohlédl jsem si zvenčí hrad, který jest dosud skvostný; nakoupil, stavil se na poště a vrátil se.

Počalo melancholicky pršet. Sestupoval jsem s rozmoklého chodníku, táhnoucího se po stráni, do lesa. V lese nepršelo. Přišel jsem až k bažinám. Nyní byla nejkratší cesta lesem k táboru, bez jakékoliv stezky. Zahnul jsem asi příliš napravo a dlouho jsem nemohl přijít k táboru. Nade mnou široké větve stromů a pode mnou rozmoklá půda. Chodil jsem dlouho lesem, který byl bez konce. Zabloudil jsem. Po prvé jsem poznal pocit, když člověk sám stojí tvářív v tvář Přírodě. Stále přšelo. Najednou zasvítla paseka. Vyšel jsem z lesa na silnici. Dal jsem se nalevo a zeptal se na cestu ženy, která tam právě pracovala. Po hodinovém bloudění jsem přišel na známou cestu. O druhé hodině jsem byl v táboře.

K obědu byly knedlíky. Byly rozplízlé a děravé. Přece jsem však tři snědl. Naučíme se tu jíst všechno. Před obědem jsme ještě hráli Kimovu hru. Rozprostře se několik předmětů, zakryjí se a přivedou se k nim hráči. Potom se předměty na minutu odkryjí. Kdo pak z nich nejvíce vyjmenuje, vyhrává. Já poznal z 21 19. Po obědě jsme hráli kopanou. Suchánek odešel do Lipnice, Deml s Čáslavským na Krásnou Horu, tak nás bylo jen několik. Pan profesor přivedl k večeru svého